CANAVAR ÖLMANIN ZORLUKLARI

ŞENİZ BAŞ

Resimleyen
EDA ERTEKİN

TİMAŞ ÇOCUK

Canavar Olmanin Zorluklari

"Hadi," dedi annem, "hadi küçük canavarım. Kahvaltı sofrasından kalkamadın bir türlü. Bugün ilk çalışma günün. Biliyorsun, seni bekliyor öğretmenin. İlk gününde yanında olacak. Sakın heyecanlanma, hiçbir şeyi unutmadın, hepsi aklında."

Ağzındaki kocaman peynir topunu çiğneyen babam, "O zaten doğuştan yetenekli," dedi raftaki ödülleri göstererek. "Bak küçük canavarımız. Bu büyükbaban, yılın canavarı ödülünü üç kere üst üste aldı. Bu da teyzen, o da son on yılın en korkunç canavarı seçildi. Şimdi sıra sende, bizi gururlandır, örnek ol kardeşine de!"

Elimden gelse kendimi sandalyeye yapıştırırdım. Ya da odama kilitler kendimi, bir daha çıkmazdım.

Ya da ailemi çok sevmesem evden kaçıp uzaklara giderdim. Ama hiçbiri elimden gelmiyor. Zaten bir canavarın kendi yurdundan başka bir yerde yaşaması da imkânsız. Şimdi hayal edin: Şehrinizdesiniz. Trafik ışıklarında yayalar için yeşil ışığın yanmasını bekliyorsunuz. Yolun karşı tarafında da ben bekliyorum. Gözünüz bana takıldı. Hemen "Canavaaaarrrrr!" diye bağırmaya başlarsınız. Sonra sizin türünüzden olan kim varsa başıma üşüşür. Sizi benden korumak için bin bir şey yaparlar. Beni sopayla kovalayabilir, kışt kışt, pis canavar diyebilir, üzerime su atabilirler. Oysa ben hiçbir şey yapmadan sadece karşıdan karşıya geçmek için bekliyorumdur. Bunu niye yapıyorsunuz anlamıyorum. Ben hiç sizi görünce "İnsaaan!" ya da "Kertenkeleeee!" ya da "Domateeees!" ya da "Küçük oğlaann!" diye bağırıyor muyum?

Evden kaçamayacağımı anladınız. İşte bu yüzden annemin dediğini yapıp sofradan kalktım. Canavarlık El Kitabını ve Bir Canavarın İlk Canavarlığı isimli eğitim kitabını çantama sıkıştırdım. Kapıya giden yolu olabildiğince yavaş gittim. Bir adım attım, durdum. Arkamı döndüm, üç poğaçayı birden ağzına atan babama baktım. Bana eliyle kapıyı gösterdi. Bir adım

daha attım, yine durdum. Mutluluk dolu gözlerle beni izleyen anneme baktım. Bana "Güle güle git," dedi ve el salladı. Bir adımcık daha attım, döndüm. Minicik canavar kardeşime baktım. Ağzını kocaman açtı ve yeni çıkan iki dişinin arasından bana tükürdü. Bu, bizim dilimizde seni seviyorum demek. Ben de ona doğru tükürdüm. Babamla annemin tükürmesine fırsat vermeden kapıdan çıktım. İlk çalışma günümde üstümün tükürük içinde olmasını istemem. Ama bunu sadece ben istemem. Geri kalan tüm küçük canavarlar bunda hiç sorun görmüyorlar.

***

"Sen, küçük canavar Modivar. Bu ismi sana kim koyduysa hiç yakışmıyor ama neyse! Sen, daha korkutucu görün bakalım."

İsmimi büyükannem koydu. Diyarımızın ejderhalardan ayrılıp bağımsız olmasını sağlayan eski ve cesur bir canavarın ismiymiş. Üstelik insanlarla da iyi anlaşırmış, her ne kadar kimse bundan bahsetmek istemese de bu böyleymiş. Ama Eğitim Başkanı bu kadar cesur bir kişinin ismini bana yakıştırmıyor. Daha doğrusu benden hoşlanmıyor. Bunu anlamak zor değil. Sürekli beni azarlıyor. Bana kimsenin ba-

şaramayacağı kadar zor görevler bazen de herkesin güleceği görevler veriyor. Ne yapsam diğerleri gibi görünemediğimin farkındayım. Ya dişlerimi yeterince çıkaramıyorum. Ya iğrenç olacağıma sevimli oluyorum. Ve en kötüsü çok sessizim. Diğer küçük canavarlar gürültücü. Sürekli bağırıp çağırıyorlar. Sık sık itişip kakışıyorlar. Bir de hep birbirlerini şikâyet

ediyorlar. Eğitim Başkanı bu davranışlardan çok memnun. Güçlü canavarların rekabet etmesi gerektiğini düşünüyor. Sabah insan kovalama eğitimindeydik. Küçük canavar Yomavar, kendisini geçeceğini fark ettiği için Belivar'a çelme taktı. Belivar yere düştü. Tüm küçük canavarlar üzerinden, yanından atlaya hoplaya geçti. Eğitim Başkanı Belivar'a kızdı:

"Sen, küçük canavar Belivar. Cezalısın çünkü üstünden atlanmasına izin verdin." Bana da kızdı çünkü durup Belivar'a kalkması için yardım ettim. İkimiz de Eğitim Başkanı dur diyene kadar birbirimizin burnunu çekme cezası aldık. Birbirimizin canını yakmamız gerekiyordu. Eğitim Başkanı, ben "Ahhh!" diye bağırdıkça Belivar'ı, Belivar "Offf!" diye bağırdıkça beni kutluyordu. Ben yedi kere, Belivar iki kere bağırdık. Belivar burnumun ucunda morluk olmasını sağladı. Ben o kadar sıkamadım, canı yanacak diye çekindim. Onun burnu azıcık kızardı o kadar.

Eğitim Başkanı'nın az önce emrettiği gibi korkutucu görünmeye çalıştım. Dişlerimi dışarı doğru çıkarttım. Gözlerimi kocaman yaptım. Elimi kolumu sallayarak "Böööööööööö!" diye bağırdım. Eğitim Başkanı bana bakıp sürekli başını iki yana salladı. Diğer küçük canavarların bir kısmı bana dil çıkarıp dalga geçtiler. Bazıları ise uzak durmaya çalıştı. Sanki bende bir şey varmış, onlara da bulaşacakmış gibi davranıyorlar. Bir tek Selivar ikisini de yapmıyor. Bana üzülerek bakıyor, bir tüyümü koparmaya çalışan olursa uyarıyor. Böyle davrandığı için onunla kimse dalga geçmiyor. Çünkü Selivar her eğitimde çok başarılı. Gerçekten korkutucu, iğrenç ve ürkütü-

cü oluyor. Ben bile gidip bir ağacın arkasına sığınmak istiyorum. Ama eğitim bitince öbürleri gibi itişip kakışmıyor. O da farklı bir canavar. Eğitim Başkanı ondan da çok hoşlanmıyor bence. Ama Selivar her görevi o kadar iyi beceriyor ki onu azarlayacak konu bulamıyor.

Küçük canavar Modivar!

Eğitim Başkanı yüksek sesle bağırınca ödüm koptu!

"Başkan, Modivar sizi dinliyor!"

Eğitim Başkanı gözlerini kısarak beni süzdü.

"Bir adım öne çık!"

Yarım adım öne çıktım.

"İlk görev hepiniz için aynı. Küçük insan yavrularını gece uykudan uyandırıp korkutacaksınız! Senin insan yavrusunun bilgileri şu kartta yazılı, dikkatlice oku. Tek bir hata istemiyorum Modivar!"

Başımı salladım ve yine azarı işittim. Çünkü "Tamam Başkan," demem gerekiyordu. Diğer canavarlar benimle alay ederken elimdeki karta baktım. Çok tatlı bir kız çocuğunun fotoğrafı vardı. Altında şunlar yazıyordu.

Türü: İnsan yavrusu

Adı: Bige

Yaşı: 8

Bilgiler: Kendi odasında yalnız yatıyor. Gece lambası var. Canavar masallarını çok seviyor. Canavar oyuncakları var. Canavarların sevimli olduğunu düşünüyor.

Görev: Canavarların korkutuculuğunu anlamasını ve gece uyuyamamasını sağlamak.

Fotoğraftaki küçük kızın elinde bir canavar oyuncağı vardı. Ona sımsıkı sarılmıştı. Gülümsüyordu. Mutlu bir çocuk gibi görünüyordu. Onu üzeceğimi düşününce kalbim acıdı. Birisini korkutmak hiç hoş değil! Bunu aklımdan geçirmiş olmam ise ceza almama yeter. Birden omuzumun üstünden elimdeki karta bakıldığını hissettim. Başımı kaldırınca Selivar'ın endişeli yüzünü gördüm. "Görevine odaklan. İşini yap ve gel. Sen bir canavarsın. İnsanlar seni sevmeyecekler. Hiçbir şey bunu değiştirmez. O yüzden kendi türünle aranı bozma," dedi. Selivar çok akıllı bir küçük canavar. Söyledikleri de doğru. Ama bu duygularımı değiştirmiyor. Üzülüyorum ve kalbim acıyor. Yine de ona teşekkür ettim. Eve gidip yemek yemem ve biraz uyumam lazımdı. Gece insanların dünyasında zorlu bir görev beni bekliyordu.

***

Bige akşam onda yattı. Yarım saat kitap okudu. Babası gelip baş ucundaki lambanın ışığını kıstı. İyi geceler dileyip küçük kızı öptü. Sonra da odadan çıktı. Tıpkı benim babam ya da annem gibi. Bige gözlerini kapattı. Bir saat boyunca hareketsiz durduğum perdenin arkasından nefes alışını dinledim. Sonunda derin bir uykuya daldı. Ama dışarı çıkıp korkunçluk

yapamadım. İçerisi hâlâ aydınlıktı. Ay ışığı yüzünden bir türlü yeterince karanlık olmuyordu. Üstelik annesi ve babası da daha odalarına gitmemişlerdi. Beklemekten ayaklarım karıncalandı, hapşırmamak için de üç kere kendimi tuttum. Toza alerjim var. Ve birden bir bulut ayın önünü kapattı. Anne babasının da yattığını duydum. Artık her şey hazırdı. Ben hariç. Mideme kramplar girdi, ellerim titredi ve kalbim

küt küt çarptı. Annemin öğrettiği gibi derin nefesler alınca biraz sakinleştim. Dişlerimi çıkartıp perdenin arkasında kımıldamaya başladım. Perdeler dalgalandı, hışırdadı. Ama Bige hâlâ uyuyordu. Perdenin arkasından çıkıp odadaki oyuncakları hareket ettirdim. Tren vızıldadı, robot köpek havladı. Bige uyanmadı. Oyuncakları kapattım çünkü ailesini uyandırabilirdim. Bu, işi batırmak olurdu. Son çareyi denemeye karar

verdim. Yatağının altına girip onu dürttüm. "Uuuu," diye sesler çıkardım. Hâlâ çıt yoktu. En sonunda vazgeçtim, derin bir iç çekip gözlerimi kapattım.

"Orada ne yapiyorsun?"

Gözlerimi korkuyla açtım. Merak ve heyecandan büyümüş iki göz yatağın kenarından sarkmış bana bakıyordu. Hemen "Uuuuu," diyerek dişlerimi ve pençelerimi gösterdim. Bige, "Ay çok korktum," dedi. Ama bunu derken kıkırdıyordu. "Karanlık seni yutacaaaak," dedim. Yataktan yere atlayıp çömeldi. Beni incelerken, "O kadar karanlık değil," deyip lambanın ışığını açtı. Çok saçma bir durumda olduğumu kabul ettim. Ben yatağın altında uzanmıştım, o da eğilip bükülüp beni görmeye çalışıyordu. "Biraz geri çekilir misin, buradan çıksam iyi olacak," dedim. Ayağa kalktı, ben de yavaşça yatağın altından çıktım. Beni tamamen görünce korkacaktı nasıl olsa. Hemen hemen aynı boydaydık, ben ondan birazcık daha uzundum ama iriceydim. Bana baktı, baktı, baktı. Kaşlarını çattı, dudaklarını büzdü. Korkmuş değil de kızmış gibi geldi bana. "Sen bir canavarsın," dedi. Başımı sallayıp onayladım. "Pençelerin var," dedi. "Evet," dedim. Bana doğru yaklaştı. Burnumun ucuna kadar geldi. Ve bana sarıldı. Ne yapacağımı

bilemedim. Sarılmanın ne olduğunu biliyordum. Ama biz canavarlar birbirimize sarılmayız. Birisi ensemize vururs bu bizden hoşlandığı anlamına gelir. Kolumuzu çimdiklerse de sen iyi bir canavarsın demektir. Ama bunlar da sadece çok yakın arkadaşlar ya da aile arasında olur. Bana sarılan küçük bir kıza nasıl davranacağıma dair fikrim yoktu. Kollarım iki yana doğru açık şekilde durdum. Bige en sonunda beni bıraktı. Yatağının üstüne oturdu. Ben de bu başarısız görevden yorgun düşmüştüm. Pencerenin yanındaki armut şeklindeki koltuğa bitkinlikle oturdum.

